

§. 55. *Иисусъ укорява Фарисеитѣ, Садукеитѣ и законникътъ; прѣдсказва запуствяванъето на Иерусалимъ.*

Иисусъ укори ученицитѣ Фарисейскы и Иродіанитѣ, които бѣхж проводены да го оплетжтъ въ думитѣ му като Рече, да даватъ на Кесаря, което сж длѣжны на Кесаря, и на Бога, което сж длѣжны Богу. Сжщо, тѣй затули устата и на Садукеитѣ, които вѣрвахж умирање на душата, като каза, че въ другыитѣ животъ нѣма плотскы наслажденія; отъ писаніето имъ показва, че и Моисей вѣрваше вѣскръсеніето на мртвытѣ, което тѣ поругаватъ, ако и да са послѣдователи на Моисея. На законникътъ, който коварно питаше, коя е най голѣмата заповѣдъ въ законътъ, отговори, че първата е, която повелѣва любовъта къмъ Бога, и втората подобна на нея е, която повелѣва любовъта къмъ ближнаго. Подырь като обърнж думата къмъ ученицитѣ и народътъ съвѣтува гы да пазжтъ законоположеніята на книжницитъ и Фарисеитѣ, да бѣгатъ обаче отъ дѣлата имъ. Подирь туй укорява гы като горделивы, като отстѣпници отъ най голѣмытѣ заповеди, като тежкы законоположители на другытѣ, като лихонмцы и неправедны, като лицемѣри съ прѣсторена добродѣтель, като гонители на учителитѣ на добродѣтелята, като порожденія на Ехидна. Най послѣ окайва Иерусалимъ, и го заплашва съ запуствѣніе. Като сѣдна срѣщо съкровищницата, похвалява вдовицата която тури двѣ лепты. И понежѣ ученицитѣ са чудѣхж за блѣскавостыта на зданіето и на приношеніята на храмътъ, Иисусъ приказва че нѣма отъ туй да остане камъкъ върху камъкъ. (Матт. кк. 15. кг. кд. 1—2. Марк. вѣ. 13. гѣ. 1—2. Лк. б. 20. кл. 1—16.).